

Nagypéntek - 2020, április 10. (On-line istentisztelet a Luther téri gyülekezeti házból)

Textus: Mt 27, 33-54.

Én is a keresztfeszítők között vagyok!

Keresztyén Testvéreim!

Szomorú eseményre emlékezünk nagypénteken. Ezen a napon ítélték halálra Jézust, s az akkori gyakorlat szerint keresztre feszítve kivégezték. E kegyetlen kivégzési mód egyetlen célja a haláltusa megnehezítése, a kínszenvedések fokozása volt. Ecettel is azért itatták meg a haldoklót, hogy ájulatából magához térjen, s így tovább tartson gyötrődése.

Abban az időben nem volt ritka a keresztfeszítés. Római polgárokat nem volt szabad kereszthalálra ítélni, de erre a sorsra jutottak az engedetlen rabszolgák, a nyilvánvaló gonosztevők, és - a nép megfélemlítése végett - így végezték ki a lázadókat, a politikai okokból veszélyesnek számító "forradalmárokat". Jézus személyében is - irigységből és féltékenységből, vagy félreértve őt, politikai lázítót véltek felfedezni a nép előljárói. Hatalmukat féltették Jézustól, hiszen a virágvasárnapi bevonulás egyértelműen azt mutatta, hogy a nép, a tömeg Jézust követi. Ezért iratták Pilátussal Jézus keresztjére: "Jézus, a zsidók királya" - hadd lássa a nép: mi vár azokra, akik a hivatalos vezetőket bírálják, és új, megváltó tanokat hirdetnek.

A keresztfeszítés bizony gyakori esemény volt. A hívő ember számára azonban Jézus kereszthalála rendkívüli eseménynek számított, mert az emberiség történelmének fordulópontja volt. Az Istentől elszakadt, az Istentől egyre csak távolodó ember Krisztus keresztáldozata következtében az üdvösség felé fordulhatott és lehetőséget kapott az üdvösségre, visszatérni Istenhez. Talán megengedi nekünk az Isten, hogy megsejtsünk, valamit megérezzünk e rendkívüli esemény jelentőségéből, ha e szomorú történet kapcsán feleletet keresünk arra a kérdésre:

1. Kik feszítették keresztre Jézust?
2. Kik álltak Jézus keresztje körül?
3. Mit tett Jézus e szomorú órában?

I.

Lássuk hát: kik akarták Jézus halálát? A katonák? - Ők csak a kötelességüket teljesítették. Végrehajtották a parancsokat.

Pilátus? - Ő nem akarta. Ő csak félt nemet mondani, s végül jóváhagyta a

már előkészített kivégzést.

A főpapok voltak akkor Jézus gyilkosai? - De hiszen ők a nép szószólói voltak. A nép érdekeit védték, s hatalmukból kifolyólag ők szerezhettek érvényt annak: nehogy zendülés törjön ki, ami végzetes következményekkel járt volna.

A nép tényleg akarta Jézus halálát? Azok az emberek, akik virágvasárnap királyként köszöntötték őt, akik álméltak Jézus tanításán, csodatételein, akik részesültek Jézus gyógyító hatalmából, ők akarták volna Jézust keresztre feszíteni? Ezek az emberek engedtek volna előljáróik provokációjának és elfelejtették egycsapásra Lázár feltámasztását, megannyi beteg csodálatos gyógyulását, Jézus egyszerű és csodálatos példabeszédeit, tanítását, és ők kiáltották volna: feszítsd meg! Ők voltak. Külön-külön talán egyikük sem akarta Jézus halálát, de együtt bedőltek a hamis tanúknak, engedtek a provokációnak, minden jót elfelejtettek és "feszítsd meg"-et ordítottak.

Egyetlen ember sem akadt, aki Jézus védelmére kelt volna. Senki sem merte vállalni a Jézushoz tartozást, mindenki elhagyta őt. Még Péter is megtagadta őt. Egyedül Pilátus tett néhány félresikerült kísérletet Jézus megmentésére. De nem merte erőltetni. Megtorpant. Mit bánja ő, ha meghal egy igaz ember. A saját hatalma, a saját kényelme és nyugalma sokkal drágább volt neki, mint az ártatlan vér.

II.

Ezek az emberek mind ott állnak Jézus kereszttje körül, és mit tesznek? Gyönyörködnek a halálra ítélt szenvedéseiben, és gúnyolódnak vele. Ajkukra veszik azokat a mondatokat, amelyeket Jézus előre megmondott ezekről az eseményekről, s amelyeket évszázadokkal korábban már megírtak a próféták, és nem veszik észre, hogy nem egy szélhámos, hanem valóban a Messiás függ a keresztfán. Pedig mennyire várták a Messiást! Mit meg nem tettek volna azért, hogy a Messiás közelébe kerülhessenek. A Messiás pedig ott volt közöttük, és tűrte a gúnyolódást, szenvedett miattuk és értük, és ők nem ismerték fel Jézusban a Messiást.

Keresztyén Testvéreim! Elszorul szívem és torkom, amikor arra gondolok, hogy ebben a Messiást halálra kínzó és őt gúnyoló tömegben én is ott vagyok. Én is kiáltottam a feszítsd meg-et. Én is csúfolódtam Jézussal. Hányszor mondom: ha Isten Fia vagy segíts nekem, szállj le a keresztről, akkor majd hiszek neked. Mutasd meg, hogy képes vagy magadat megmenteni, és akkor elhiszem, hogy engem is meg tudsz menteni.

Bizony én is ott vagyok a Jézust megfeszítőket, és a golgotai kereszttel körül

álló tömegben. És velem együtt ti is, Testvéreim, bármennyire hihetetlennek tűnik. Mert ez a történet rólunk, a mindenkori emberről szól. Ami ott, akkor Jeruzsálemben történt, az Isten-i kijelentésnek csupán egy képe, egy akkor rögzített fotója volt, amely által Isten azt kívánta elmondani, hogy mi történik szüntelenül Isten és ember között ebben a világban. A golgotai kereszt csupán láthatóvá tette a mi véges értelmünk számára, amint a végtelen és örökkévaló Isten engedi keresztre feszíttetni, meghalni Egyszülött Fiát miattunk, bűnös emberekért. Bizony a mi bűneink, gyávaságunk, szeretetlenségünk, irigységünk, féltékenységünk, gonoszságunk is hozzájárul ahhoz, hogy Jézus a keresztre jusson. Mert ez a történet még nem ért véget. Ez mai is történik. Most mi vagyunk a főszereplői. Isten örökkévalóságába épp úgy beletartozik a mi mulandó, bűnös életünk, mint a 2000 évvel ezelőtti Krisztust feszítőké.

A szomorú csak az, hogy mind erről nem akar tudomást venni az ember. Mi sem akarjuk felismerni a miattunk és érettünk szenvedő Krisztust, ahogyan ott, akkor, Jeruzsálemben sem ismerték fel Jézusban az Isten Fiát. Az egész történetben, annak is a végén, amikor már nem lehetett visszafordítani az eseményeket, csak egy bizonytalan hang merte kimondani: Bizony, Isten Fia volt ez! Ilyen bizonytalan és gyenge az egyháznak, a mi hitünknek és keresztyénségünknek a hangja is ebben a bűnös világban, mint amennyire elszigetelt, bátortalan és megkésett hang maradt a pogány százados bizonyágtétele akkor, ott a Golgotán.

III.

Amíg mi bűneinkkel Krisztust keresztre feszítjük, és megromlott természetünkkel Istentől egyre csak távolodunk, s így szenvedéseit tovább fokozzuk, Ő némán tűr, szenved miattunk, s bár hatalma lenne arra, hogy leszálljon a keresztről, mégsem teszi. Ő vállalja a kínhalált.

El kell tűrnie azt is, hogy azok, akikért vállalja a keresztáldozatot, semmibe veszik, még csak észre sem veszik, hogy éppen érettük, helyettük hal meg. Ezért ebben a történetben ő maga teszi fel azt a kérdést, ami belőlünk kellen feltörjön: Miért tűri ezt az Isten? Miért hagyja meghalni Jézust a keresztfán? A zsoltáros szavaival kiált, kérdez Jézus helyettünk: "Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?"

Úgy tűnik, Jézus kérdése felelet nélkül maradt. Isten annyira elhagyta őt, hogy válasza sem méltatta. A felelet erre a kérdésre éppen ez a történet volt, a golgotai kereszt. Isten feláldozta szeretett Fiát. Hagyta őt meghalni, hogy egészen olyan legyen mint mi, hogy az Istentől való elszakadás lejtőjén egészen utolérjen minket, hogy alá szálljon a poklokra. Magára vállalta bűneink büntetését, elszenvedte helyettünk az ítéletet, hogy aztán magával ragadjon minket és üdvösségre vezessen.

Isten irántunk való végtelen, érthetetlen szeretetének a pecsétje a golgotai kereszt. Isten mentő szeretetének felénk kinyújtott keze a golgotai kereszt.

Bármennyire különösen hangzik: nagypéntek - amikor a golgotai keresztet zajló szomorú eseményre emlékezünk - számunkra a legnagyobb örömnép. Életünk fordulópontja a nagypénteki kereszt. Megváltásunk története ez. Innen üdvösségre vezet a mi útunk. Életünk egyetlen menedéke, reménysége Krisztus keresztje maradt. "Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örökélete legyen." (Jn 3,16.) Ámen.

Dr. Kovács László Attila